

Elfrank

Elfrank

Mirella Ordelman

Auteur: Mirella Ordelman

Cover: Mirella Ordelman

ISBN: 9789465466439

© 2026 Mirella Ordelman

Dit boek is een literaire creatie. Elke gelijkenis met situaties uit de werkelijkheid of met bestaande personen (levend of dood) berust op toeval en maakt deel uit van een literaire collage.

Familie duurt het langst
Harry Mulisch — *Kind en Kraai*

Prelude – Nachtschade

Waar taal ontoereikend blijkt,

is er enkel de huiver
in de spierspanning
en het huidgeheugen.

Een geschiedenis
die wortelt in de *Solanum dulcamara*:
bitterzoet,
balancerend op het snijvlak
van ontregeling
en comfort,
die zich met fluweelzachte stengels
vastzet
in de barsten
van wat kapot is.

Een lichaam,
blindelings
in het slijk geplant (G. Achterberg).

De onherroepelijke koude.

In datzelfde lijf
is er de behaaglijkheid van de stem.

De vrieswind maakt mijn lippen koud,
maar je stem brengt mij weer tot mijzelf (A. Achmatova).

Tussen deze twee polen –
waar de giftige bes balanceert met de paarse bloesem,
de ontneming van de adem
en de ruwe rots –
is er de zoektocht naar evenwicht.

Bitterzoet kiest niet de muur
waarlangs hij omhoogklimt,
maar gebruikt de schaduw
van de nachtschade
om te reiken
naar het licht.

De antonimiteit van twee zielen
draagt haar adem.

In -

Uit -

Uit -

In

In -

Uit -

In

In -

Uit

In

Proloog

Heel even blijft het stil, alsof ze zichzelf hoort.

Ze schrikt van de klank van haar stem.

Van haar woorden.

Schor.

Een moeder zit tegenover haar dochter.

Achttien jaar heeft ze gezwegen.

Wat er gebeurde is niet verdwenen.

Het is teruggekeerd.

Steeds opnieuw.

Net anders.

In een café begint ze te vertellen.

Over een ontmoeting.

Over een man die te dichtbij kwam.

Over een kind dat bleef dragen wat niet gezegd werd.

Stemmen vallen in en uit.

Dezelfde gebeurtenis verschijnt opnieuw — verschoven, verdraaid, gespiegeld.

Wat eerst helder leek, raakt ontwricht.

Dit is een geschiedenis waarin tijd niet vooruitgaat, maar zich herhaalt.

Waar betekenis niet wordt uitgelegd, maar zich laat voelen in wat terugkomt.

Over wat blijft.

Over wat niet verdwijnt.

Over hoe waarheid ontstaat, niet in één keer — maar langzaam, in beweging.

DEEL 1

Te Deum

hey hey — ben je in de war
je bent net een paar seconden geleden gearriveerd
je huid is nog zacht
onaantastbaar
je kent de woorden nog niet
er is geen stem vanbinnen
geen vragen
later
zul je tegen jezelf spreken
constant
je zult zinnen oefenen
argumenteren
herhalen
herhalen
maar nu niet
nu is er alleen geluid
adem
aanwezigheid
je bent een tabula rasa
voordat de monoloog begint

Onbeschreven tijd

Mijn wereld was vrolijk en opgeruimd. Met mijn ouders en zus Edith leefde ik in een gezellige flat aan de rand van de stad. Mijn moeder was veel thuis en paste soms op een schattig meisje van een kennis van haar. Het liefst ging ik elke keer mee. Dat kleine oppasmeisje, dat ik urenlang voorlas en dat zich vol vertrouwen tegen mij aan schurkte — daar genoot ik van. Ze leefde helemaal in het nu, haar duimpje in de mond. Die zoete geur van Zwitsal in haar haartjes; dat voelde zo gezellig. Zo moest het later ook in mijn huis ruiken.

Op de middelbare school deed ik goed mijn best. Ik wilde een brommer en legde een groot deel van mijn bijbaangeld apart. Het werk in de supermarkt was best aardig, maar niet voor de rest van mijn leven. Ik zag het allemaal wel; Gaby en ik wilden elke week iets anders worden. Een eigen winkel, een balletschool, werken als journalist — alles kwam voorbij. Samen een café beginnen, daarover hadden we de grootste lol. Welke naam moest dat dan krijgen? Wel of geen gokautomaten? Wel een flipperkast misschien; dat kon immers weinig kwaad en dat vonden we zelf ook nog wel geinig. We konden er niks van. Wat deden we dan als we bepaalde gasten niet zagen zitten? Mijn moeder stak hier een stokje voor.

‘Niks kroeg, school afmaken en verder leren, Mirjam. Later je eigen broek op kunnen houden. Je leest ook veel te veel van die gekkigheid.’

Ze doelde op de boeken van de Brontëzussen, verhalen die me helemaal in vervoering brachten.

Mijn docent raadde me aan Engels te gaan studeren. Ach, ik kon me er in ieder geval eens in verdiepen, al was het alleen maar om *Ulysses* een heel klein beetje te snappen — als dat al te doen was.

De studie was toch vreemd: al dat analyseren van getroebleerde personages voelde als een parallel universum. Waarom zou ik me bezighouden met een papieren werkelijkheid, met dat gedoe van de getergde zielen in die klassieke literatuur. Die eeuwige zoektocht naar de stille betekenis achter elke zin. Daar had ik mijn buik vol van.

Ik wilde naar de echte wereld. Ik wilde werken. In de Libris-boekhandel in het centrum kwam een baan vrij en toen was de keuze snel gemaakt.

‘Ik kon het wel volgen, mam,’ legde ik uit aan de keukentafel, terwijl we toastjes met zalm maakten. ‘Ik word er niet gelukkig van.’

Mijn moeder schonk een glas wijn in en knikte.

‘Nah, heb ik daar nu een nieuwe elektrische typemachine voor gekocht? Geeft niks, kind. Ga maar doen waar je gelukkig van wordt. Maar ik vind het wel zonde van je koppie-koppie.’

Ze zuchtte en schoof de schaal dichterbij.

‘Als je nu stopt, pik je het nooit meer op. Straks heb je een gezin en dan komt het er niet meer van. Dat is dan gewoon klaar.’